

Καί, ταῦτα εἰπών, ἀνεχώρησε καλπάζων καὶ μετὰ δύο ὥρας ἐσταμάτησεν ἐνώπιον τῆς οἰκίας τοῦ Ζεβάν καὶ παρετήρησεν αὐτὸν κλαδεύοντα τὰ δένδρα τοῦ κήπου του.

— "Ε! κύριε Ζεβάν! ἀνέκραξεν ὁ Μαλκράφτ, πηδῶν ἐλαφρῶς ἐκ τοῦ ἵππου του, εἶσαι βλέπω καὶ ἄριστος γεωργός!

Εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τοῦ Μαλκράφτ, ὁ Ζεβάν ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— "Α! εἶσαι σύ, Μαλκράφτ!... εἶπε περιχαρῶς, τρέξας συνάμα ὅπως ἀνεγείρη τὸν μοχλὸν τῆς θύρας τοῦ κήπου του.

— "Εγώ, ἀγαπητέ μου φίλε... καὶ εἰμαι κατακουρασμένος καὶ διψασμένος, τὸ ὁμολογῶ... Σήμερον ἔχει μεγάλην ζέσθην.

— Γρήγορα, Μωκλέρ, γρήγορα! ἀνέκραξεν ὁ Ζεβάν, ἀφοῦ ἐνηγκαλίσθη τὸν Μαλκράφτ. Φέρε ἀπὸ τὸ καλλίτερο κρασί...

Ὁ γέρον ὑπηρέτης, ὅστις ἔτρεξεν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ κυρίου του, δὲν ἐβράδυνε νὰ φέρῃ αὐτοῖς μίαν φιάλην οἴνου καὶ δύο ποτήρια.

Ὁ Ζεβάν καὶ ὁ μοναχὸς ἐκάθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων.

— Μὰ τὸν Θεόν! ἐξαίρετος οἶνος! εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, ἀφοῦ ἐξεκένωσε μέχρι πυθμένος τὸ ποτήριόν του. Βλέπω, φίλε μου, ὅτι καλλιέργεῖς μετ' Ἰσῆς τρυφερότητος τὸν Φοῖβον ὡς καὶ τὸν Βάκχον... χωρὶς νὰ ἐξαίρεσωμεν βεβαίως καὶ τὴν Ἀφροδίτην.

— "Ω! τὴν Ἀφροδίτην!... εἶπε στεναχίας ὁ ποιητής, ἐνθυμηθεὶς τὴν Ἰακωβίαν... εἶνε πολὺ μακρὰν!...

— Ἀλήθεια! δὲν μοι λέγεις τίποτε διὰ τὸν φίλον σου Ὀλιβιέρον.

— Τὸν Ὀλιβιέρον; ἠρώτησεν ἐκθαμβος ὁ Ζεβάν. Πῶς; δὲν τον εἶδες;

— "Οχι.

— Περιέργον!

— Πῶς τοῦτο;

— Διότι σήμερον τὴν πρῶταν ἀνεχώρησε διὰ τὴν μονὴν τῶν Μαρμουτιέρων... τόσῳ ἦτο ἀνυπόμονος νὰ σε ἴδῃ.

— Καὶ τον ἀφήκεις ν' ἀναχωρήσῃ, ἐναντίον τῆς παραγγελίας μου.

— Προσπάθησα νὰ τον ἐμποδίσω, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον... Καὶ ἔπειτα ἦτο τόσῳ λυπημένος!... Μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸ ταξεῖδιον αὐτὸ κάπως θὰ τον διεσκέδαζε... καὶ συγκάτενευσα.

— Καὶ διατί δὲν τον συνώδευες;

— Δὲν ἠθελεν... «ἡ μοναξιά εὐχαριστεῖ τοὺς δυστυχεῖς ἐραστάς,» μ' εἶπε μὲ τὸ μελαγχολικὸν του μειδιάμα... Ἀντεστάθην... ἀλλ' εἰς μάτην ἀνεχώρησεν, ὑποσχεθεὶς ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ εἰς Λανζαὶ τὸ ἐσπέρας. Ἀλλὰ τί ἔχεις, ἀγαπητέ μου Μαλκράτ, ἐνηκολούθησεν ὁ Ζεβάν, παρὰ τῶν τῶ μέτωπον τοῦ μοναχοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον συνωφρυνότο.

— Ἡ βασίλισσα εἶνε εἰς Τουραίνην, Ζεβάν.

— Ἡ βασίλισσα;

— Ναί.

— Δὲν τὸ ἤξευρα.

— Ἦλθον διὰ νὰ σας εἰδοποιήσω...

— Ὅσῳ διὰ τὸν Ζιάκ, ἐπληροφορήθην...

— Ναί, παρηκολούθησε τὴν βασιλίσσαν, τὸ γνωρίζω.

— Λοιπὸν... αἱ ὑποψίαι μου;

— Ἦσαν ὀρθαί. Ἡ βασίλισσα καὶ ὁ Ζιάκ εἶνε οἱ ἥρωες τῆς ἀπαγωγῆς τῆς Ζολάνδης.

— Καὶ ἡ Ζολάνδη; ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας ὁ Ζεβάν.

— Ὑπάρχει...

— "Αχ! ἀνέκραξεν ὁ Ζεβάν πλήρης χαρᾶς... ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρε!... ἰδοὺ τί θὰ σοι ἀποδώσῃ τὴν ζωὴν!... Πόσον εἶμαι εὐτυχής, Μαλκράφτ!... Ἀλλ' εἰπέ μοι, εἶδες τὴν Ἰσαβέλλαν;

— Τὴν εἶδον... καὶ παρ' αὐτῆς ἔμαθον τὰ πάντα.

— "Αχ! ἀγαπητέ μου Μαλκράφτ, διηγήσου καὶ εἰς ἐμὲ τὰ διατρέξαντα... θέλω νὰ μάθω.

Τότε ὁ μοναχὸς διηγήθη αὐτῷ πᾶν ὅ,τι γινώσκωμεν.

Ὁ Ζεβάν ἤκραστο μετὰ προσοχῆς.

— Λοιπὸν, ὑπέλαβεν ὁ ποιητής ἅμα ὁ μοναχὸς ἐτελείωσεν, ἀφοῦ ἡ Ζολάνδη εἶνε ἐλευθέρη, θὰ τὴν ἐπανεύρωμεν. Εἰς δάση, βουνά, οἰκίας, καλύβας, παντοῦ θὰ ἐρευνήσωμεν. Καί, ἂν δὲν τὴν εὕρωμεν, θὰ καταφύγωμεν εἰς Παρισίους, ὅπου, ὅσῳ μεγάλη πόλις καὶ ἂν ᾔνε, δὲν θ' ἀφήσωμεν λίθον ἐπὶ λίθου καὶ τέλος πάντων θὰ τὴν εὕρωμεν!... Ἀλλὰ... ἐν πρᾶγμα φοβοῦμαι, Μαλκράφτ!

— Φοβεῖσαι, Ζεβάν;

— Ναί.

— Καὶ τί;

— Ὁ νέος ἐχαμήλωσε τὴν φωνήν.

— Ὁ Ὀλιβιέρος εἶνε εἰς Τουραίνην, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν ἂν ἐπεσκέπτετο τὴν βασιλίσσαν;

— Δὲν τῷ εἶπες λοιπὸν τὰς ὑποψίας σου, τὰς ὁποίας συνεμερίσθην κ' ἐγώ;

— Ναί. Ἀλλὰ ποῖος ἤξευρε μήπως ὁ διάβολος τὸν βόλῃ ἐπάνω.

— Δὲν πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ἡ Ἰσαβέλλα εἶνε εἰλικρινής;

— "Οχι.

— Καὶ ὅμως...

— Αὐτὴ!... εἰλικρινής; δὲν ἐντρέπεται!... Ἀπορῶ, Μαλκράφτ, πῶς σοὺ ἐπῆλθε πρὸς στιγμὴν μία τοιαύτη ἰδέα! Σοὶ εἶπα ὅτι τὸν μισεῖ!... καὶ ἂν εἰσέλθῃ εἰς τὰ δώματά της, δὲν θὰ ἐξέλθῃ ζωντανός!... "Ω! Θεέ μου, Θεέ μου!... τί νὰ κάμω;...

Ὁ Μαλκράφτ ἐσκέπτετο.

— Ναί, ἔχεις δίκαιον, Ζεβάν, ὑπέλαβεν ἐνθυμῆσαι ὅτι ἡ πρώτη μου ἰδέα ἦτο νὰ ἐμποδίσωμεν πᾶσαν συνέντευξιν αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἰσαβέλλας. Ἀλλ' ἂν τὴν ἤκουες σήμερον τὴν πρῶταν θὰ ὁμολόγεις ὅτι εἰλικρινῶς μετενόησεν. Ἀλλὰ τέλος πάντων ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀπλὰ ὑποθέσεις.

— Τίποτε... Πρέπει νὰ τρέξωμεν, Μαλκράφτ, νὰ προφθάσωμεν τὸν Ὀλιβιέρον.

— Συμφωνῶ πληρέστατα.

— Χωρὶς νὰ χάσωμεν οὔτε λεπτόν. Ἀν δὲν τον ἀπαντήσωμεν εἰς τὸν δρόμον, θὰ τον εὕρωμεν εἰς τὴν πόλιν.

— Θὰ ὑπάγωμεν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν μονήν...

— Καὶ ἂν ἡ ἀτιμος ἐκείνη ἐτόλμησεν, ἔστω καὶ μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς του ν' ἀποκόψῃ, προσέθηκεν ὁ Ζεβάν, κινῶν ἀπειλητικῶς τὰς χεῖρας, καὶ ἂν ᾔνε βασίλισσα, θὰ τῆς σπάσω τὸ κεφάλι! Ἀς φύγωμεν, Μαλκράφτ.

— Ἀς φύγωμεν.

— Μωκλέρ!...

Ὁ γέρον ἐνεφανίσθη.

— Τὸ ξιφός μου καὶ τὸν ἵππον μου!...

Ἐπεταί συνέχεια.

Σ. Τ.

ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΓΛΟ-ΚΑΝΑΔΙΚΗ

ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΣΕΒΑΛΙΕ.

Συνέχεια ἰδε προηγούμενον φύλλον.

Τὴν ἐπισύσταν ἡ Λουίζα Δὲ Νιθερβίλ ἀνεχώρησε. Καίτοι δὲ ὁ Ἀρθούρος ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμῇσθαι ἀρκούντως τὰ προτερήματα αὐτῆς, οὐχ ἤττον, ὡς τίμιος νέος, ἠνόησε πάραυτα τὴν θέσιν του, ὅτι δὲν ἦτο ἐλευθέρως καὶ ὅτι ἀνῆκε πλέον εἰς ἐκείνην, ἥτις τὸν ἐλάτρευεν ἐν κρυφῷ καὶ παραθύστῳ, καὶ τὴν ὁποῖαν ἠσθάνετο ὅτι καὶ οὗτος ἠγάπα. Ὅθεν ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν ἡ χιὼν ἐπιπτε κατὰ στιβάδας, ἰδὼν τὴν Κορίννην καθημένην πλησίον τοῦ παραθύρου μικρᾶς τινος αἰθούσης, ἐπλησίασεν αὐτὴν καί, ἀνευ οὐδενὸς προοιμίου, τὴν ἠρώτησεν ἂν συγκατετίθετο νὰ γίνῃ σύζυγός του.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἡ δυστυχὴς νέα ἐγένετο κάτωχρος.

— "Αχ! ἀπήντησε δειλῶς ἡ Κορίννα, πῶς εἶνε δυνατόν ἐγώ, πτωχὴ καὶ ὀρφανὴ νέα, νὰ γίνω σύζυγός σου; Τί θὰ εἰπωσιν οἱ συγγενεῖς σου;

— Δὲν σ' ἐρωτῶ δι' αὐτό, ἀγαπητὴ μου Κορίννα. Πρόκειται νὰ νυμφευθῶ ἐγώ καὶ ὄχι οἱ συγγενεῖς μου. Ἀλλως τε ἡ μήτηρ μου, ὡς γνωρίζεις, με ἀγαπᾷ πολὺ, ὥστε δὲν δύναται ν' ἀντιστῇ εἰς τοῦτο. Ἀπάντησόν μοι μόνον εἰς ὅ,τι σ' ἐρωτῶ· αἰσθάνεσαι ὅτι με ἀγαπᾷς τόσον, ὥστε νὰ γίνῃς σύζυγός μου;

Ὁ στιγμὴ ἀρρήτου θυμηδίας· στιγμὴ, καθ' ἣν ἐπέπρωτο νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας της τὸ μυστικόν, ὅπερ πρὸ τοσούτου καιροῦ κατέτρωγεν αὐτὴν!

Ἀφ' ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπληρώθησαν δακρύων καὶ τὰ χεῖλη της τρέμοντα ἐψιθύρισαν τὴν λέξιν:

— Ναί.

Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ἐτελοῦντο ἀνευ πομπῆς οἱ γάμοι των ἐν τῇ μικρᾷ ἐκκλησίᾳ τοῦ χωρίου. Ὅπως δὲ αἱ ἀκτίες τοῦ ἡλίου διαλύουσι τὴν δρόσον, ἥτις βαρύνει τὰ δρόσερά φύλλα τοῦ ἔκρινος, αὐτῶ καὶ ὁ γάμος οὗτος διέλυσε τὴν ψυχρότητα, ἥτις ἐβάρυνε τὰ φύλλα τῆς καρδίας τῆς Κορίννης. Οὐδέποτε ὁ Ἀρθούρος ὁμολόγησεν αὐτῇ τίνι τρόπῳ

ἐγνώρισε τὸ μυστικὸν τῆς καὶ ὅτι εἰς τὸν οἶκτον μάλλον ἢ εἰς τὸν ἔρωτα ὤφειλε τὴν εὐτυχίαν τῆς. Ἠγάπα περιπαθῶς τὴν νεαρὰν σύζυγόν του καὶ δὲν ἤθελε κατ' οὐδὲν νὰ λυπήσῃ αὐτήν. Ἀλλὰ φεῖ! ἡ εὐτυχία αὕτη ἐπέπρωτο ἐπ' ὀλίγον νὰ διαρκέσῃ! Δύο ἔτη παρήλθον ἀπὸ τῆς εὐτυχου ἐνώσεως, τῶν, καθ' ἃ εἶχε γεννηθῇ ἡ Ἀντωνένττα, ὅτε ἡ δυστυχὴς Κορίννα, ἀσθενήσασα βαρέως, δὲν ἐδυνήθη νὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνον. Ὁ θάνατος αὐτῆς κατέλειπεν ἄφατον λύπην εἰς πάντας τοὺς γνωρίσαντας αὐτήν καὶ ὁ ἀτυχὴς Ἀρθούρος κατέστη ἀπαρηγόρητος.

Ἀλλ' οὐχ ἦτον μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς, ὥφειλε νὰ μεριμνήσῃ περὶ τοῦ τέκνου του. Ὅθεν, εὐρὼν ἐνάρετόν τινα παιδαγωγόν, τὴν κυρίαν Γεράρδου, παρέδωκεν αὐτῇ τὴν μικρὰν Ἀντωνέντην, ἐμπιστευθεὶς εἰς αὐτήν τὴν ἀνατροφὴν τῆς.

Ἡ κυρία Γεράρδου δὲν ἐβραδύνε νάγαπήσῃ, ὡς ἴδιον τέκνον, τὴν Ἀντωνέντην καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἀληθῶς ὑπόδειγμα ἀρετῆς καὶ ἠθικῆς.

Δ

Ἦτο ἡ ἐσπέρα τῆς ἑορτῆς τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης, ἥτις ἐπανηγυρίζετο μεγαλοπρεπῶς ὑπὸ τῶν ἐν Καναδᾷ Γάλλων.

Τὴν ἐσπέραν ταύτην ἡ οἰκία τῆς κυρίας Δ' Ὡλνὲ ἦτο μεγαλοπρεπῶς πεφωταγωγημένη καὶ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον αὐτῆς ἀντήχουν οἱ φαιδροὶ τῆς μουσικῆς ἤχοι· αἱ αἰθουσαι αὐτῆς ἦσαν πεπληρωμέναι ἐκλεκτοῦ κόσμου καὶ τὰ μῦρα τῶν ἀνθρώπων ἐνούμενα μετὰ τῶν μύρων τῶν κυριῶν ἀπετέλουν γλυκυτάτην εὐωδίαν.

Χαρίεσσα καὶ μειδιώσα ἴστατο ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς αἰθούσης ἡ οἰκοδόποινα συνδιαλεγομένη μετὰ τινος κυρίου, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, τοῦ ὁποῦ οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοί, ἡ ξανθὴ κόμη καὶ ἡ ροδοκόκκινος ὄψις προφανῶς ἐδήλουν ὅτι ἦτο ἀγγλοσαξωνικῆς καταγωγῆς. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ κυρία Δ' Ὡλνὲ εἶχε συλλέξει ἀπάσας τὰς δυνάμεις τῶν θελητήρων τῆς ὅπως ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐφοδον· ζωνόρτατα καὶ εὐγλωττότατα βλέμματα, ἐπαγωγὰ καὶ γοητευτικώτατα μειδίσματα, γλυκεῖα καὶ μελίρρυτος γλῶσσα, πάντα ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν, ὅπως ἐξ ἐφόδου ἡττηθῇ τὸ φρούριον, ἀλλὰ πάντα ἀπέβησαν εἰς μάτην. Πράγμα ἀληθῶς πρωτοφανὲς διὰ τὴν κυρίαν Δ' Ὡλνὲ.

Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ, ὁ παρὰ τοῦ ὠραιῶν φύλου ἐπονομασθεὶς ἀήττητος, διήρχετο ἐνώπιον τῆς κυρίας Δ' Ὡλνὲ μετὰ τῆς ἀξιερᾶς συγχορευτρίας του. Ὑψηλὸς καὶ κομψότατος, ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ εἶχεν ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τοῦ ὠραιότατου, προσόν, ὅπερ σπανίως ἀπαντᾷ τις εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον· προσθέσας δὲ εἰς ὅλα ταῦτα λεπτοτάτην εὐγένειαν περὶ τοὺς τρόπους καὶ εὐχέρειαν λόγου, καταθέλγουσαν τοὺς ἀκροατάς του, καὶ θὰ ἔχετε ἐνώπιόν σας τὸν ἀληθῆ τύπον τοῦ ταγματάρχου Στενφάιλδ.

Ἡ συγχορευτρία τοῦ ἀληθοῦς τούτου Ἀπόλλωνος ἦτο ἡ θελκτικὴ Ἀντωνένττα Δὲ Μιρεκούρτ, ἥς τίνος οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ ἐξήστραπτον ἐκ χαρᾶς, ἐνῶ ὁ νεαρὸς ταγματάρχης, ὑπερήφανος ἐπὶ τῇ τιμῇ ταύτῃ, ἐφαίνετο προσέχων μόνον εἰς αὐτήν.

— Εὐαρεστήθητε, παρακαλῶ, νὰ μ' εἰπητε τὰ ὀνόματα τινῶν ἐκ τῶν συναδέλφων σας, διότι ὁμολογῶ ὅτι οὐδένα ἐξ αὐτῶν γνωρίζω.

— Εὐχαρίστως, ὑπέλαβεν ὁ ταγματάρχης μειδιῶν, καὶ θὰ σας περιγράψω τὸν χαρακτήρα ἐνὸς ἐκάστου. Ἰδοὺ· ἐκεῖνος, ὅστις διέρχεται δεξιόθεν σας, εἶνε ὁ λαχαγὸς Ἀσεγτων, ἀνὴρ λιανὸν ἀξιαγάπητος καὶ γενναῖος· παραπλεύρως αὐτοῦ ὁ χαρίεις καὶ ῥοδόχρους ἐκεῖνος ἀνὴρ, εἶνε ὁ δόκτωρ Μαϊβῶ, ὅστις πάντοτε μειδιᾷ καὶ εἰς αὐτάς τὰς κρισιμωτέρας περιστασεις. Ὁ κομψὸς ἐκεῖνος νέος, ὅστις χορεύει ἀπέναντι ἡμῶν, εἶνε ὁ κύριος Δελαβᾶλ, ἀξιερᾶτος καὶ εὐγενὲς νέος.

— Ἀλλὰ τίς εἶνε ὁ κύριος ἐκεῖνος, ὅστις συνομιλεῖ μετὰ τῆς κυρίας Δ' Ὡλνὲ; ἠρώτησε περιέργως ἡ Ἀντωνένττα, ἐνῶ διήρχοντο πλησίον τῆς ἐξαδέλφης τῆς, προσηλωμένης πάντοτε εἰς βαθεῖαν ὁμιλίαν.

— Εἶνε ὁ συνταγματάρχης Ἐβελ, ἀπῆντησε ψυχρῶς καὶ μετὰ προφανοῦς ἀηδίας ὁ νεαρὸς ταγματάρχης. Εἶνε ἀνθρωπος ἀσεβής, δὲν πιστεύει εἰς τίποτε, οὔτε εἰς τὴν τιμιότητα τῶν ἀνδρῶν, οὔτε εἰς τὴν ἀρετὴν τῶν γυναικῶν.

— Τί λέγετε; ἀνέκραξεν ἐκθαμβος ἡ Ἀντωνένττα.

— Τὴν ἀλήθειαν, δεσποίνις. Γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς εἰς τὸ καθολικὸν δόγμα, οὐδέποτε εἰσῆλθεν εἰς ἐκκλησίαν. Ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος εἰς πάντα τὰ περὶ αὐτόν, οὐδέποτε ἀπέκτησε φίλον· ἀλλὰ τὸ χεῖριστον πάντων ὅτι εἶνε ἐχθρὸς ἀσπονδὸς τοῦ ὠραίου φύλου. Λέγουσιν, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς νεότητός του, ἀτυχῆς ἔρω, οὕτινος οὐδεὶς γνωρίζει τὰς λεπτομερείας, ἐπὶ τοσοῦτον ἐσκήρυνε τὸν χαρακτήρα του, ὥστε ἀπροκαλύπτως ἐκηρύχθη ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς τῶν θυγατέρων τῆς Εὐας, θεωρῶν πάσας ἀνεξαιρέτως ἀπίστους. Συγχωρήσατέ μοι, παρακαλῶ, δεσποίνις, ἂν ἐκφράζωμαι τοιοῦτοτρόπως, ἐνώπιόν σας· ἀλλ' ὤφειλαν νὰ σας ὁμολογήσω τὰ πάντα καὶ νὰ μὴ παρακούσω τὴν διαταγὴν σας. Ἀλλ' ἰδοὺ, ἔρχεται ὁ κύριος Δελαβᾶλ, εἰς δὴν θὰ μοι ἐπιτρέψετε νὰ σας παρουσιάσω.

Μετὰ τὰς συνήθεις διατυπώσεις, ἡ Ἀντωνένττα ὑπεσχέθη τῷ κυρίῳ Δελαβᾶλ νὰ συγχορεύσῃ μετ' αὐτοῦ κατὰ τὸν προσεχῆ τετράχορον, ὁ δὲ Στενφάιλδ, παραχωρήσας τὴν θέσιν του, εἶπε χαμηλοφῶνως πρὸς τὴν νέαν:

— Παραχωρῶ μετὰ μεγάλης μου λύπης τὴν θέσιν μου, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι θ' ἀναλάβω καὶ πάλιν αὐτήν.

Ὁ ἀξιότιμος Περσὺ Δελαβᾶλ, γόνος πλουσίας καὶ εὐγενοῦς οἰκογενείας, ἦτο τότε ὑπολοχαγὸς τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ καὶ μόλις ἦγε τὸ εικοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς

ἡλικίας. Ὁραῖος, ῥοδόχρους καὶ κληρονόμος μεγάλης περιουσίας κατεῖχεν ὁμολογουμένως πάντα τὰ προσόντα ἐκεῖνα, ἅτινα καθίσταν αὐτὸν τοῖς πᾶσιν ἀγαπητόν.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ τετραχοῦ ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ προσέφερε καὶ πάλιν τὴν βραχίονά του εἰς τὴν Ἀντωνένταν τὸν ὁποῖον αὕτη ἀσμένως ἀπεδέχθη.

— Λοιπὸν τί ἰδεὰν ἐσχηματίσατε, δεσποίνις, περὶ τοῦ ὑπολοχαγοῦ Δελαβᾶλ; ἠρώτησε μειδιῶν ὁ ταγματάρχης.

— Ὅχι· καὶ τόσῳ καλῇ, ἀπῆντησεν ἀποτόμως ἡ Ἀντωνένττα. Εἶνε πολὺ νέος ἀκόμη... καὶ δὲν ἀπέβαλεν εἰσέτι τὰς νεανικὰς ἀνοησίας.

Γέλως ἀπλετος διεδέχθη τὰς τελευταίας λέξεις τῆς Ἀντωνέντης, τὰς ὁποίας δυστυχῶς, ἤκουσε, διερχόμενος ἐκεῖθεν, ὁ ὑπολοχαγὸς Δελαβᾶλ, ὅστις, στρέψας πάραυτα τὰ νῶτα, ὤμοσε φουερὰν ἐκδίκησιν.

Ε

Ἡ κυρία Δ' Ὡλνὲ καὶ ἡ νεαρὰ ἐξαδέλφη τῆς διῆγον οὕτω ζωὴν φαιδρὰν καὶ χαρμόσυνον.

Αἱ συναναστροφαὶ ἐξηκολούθουν ζωηρόταται καὶ ἡ οἰκία τῆς κυρίας Δ' Ὡλνὲ κατέστη τὸ ἐντεκτῆριον τοῦ ἐκλεκτοτέρου τῆς Μονρεάλης κόσμου. Ὁ ταγματάρχης Ἀνδρέας Στενφάιλδ ἐξηκολούθει ἐπισκεπτόμενος συνεχῶς τὴν κυρίαν Δ' Ὡλνὲ καὶ τὴν νεαρὰν ἐξαδέλφη τῆς· τοταύτην δὲ οἰκειότητά ἀπέκτησε παρ' αὐταῖς, ὥστε ἡμέραν τινὰ προσεφέρθη νὰ διδάξῃ αὐταῖς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν. Ἡ κυρία Δ' Ὡλνὲ εἶχεν ἀρχὰς τινὰς τῆς γλώσσης ταύτης· ἀλλ' ἡ Ἀντωνένττα ἐγίνωσκε μὲν καλῶς αὐτήν, ἀλλὰ δὲν εἶχε καθάραν ἀγγλικὴν προφοράν.

Ἐκαστος δύναται νὰ μαντεύσῃ πόσον αἱ μεταξὺ τοῦ νεαροῦ ταγματάρχου καὶ τῆς δεσποινίδος Ἀντωνέντης σχέσεις ἠξήθησαν ἐκ τοῦ μέσου τούτου.

Ἡμέραν τινὰ γυνὴ τις μεσήλιξ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δαμάτιον τῆς Ἀντωνέντης καὶ ἐνεχείρισεν αὐτῇ, ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς κυρίας Δ' Ὡλνὲ, δύο ἐπιστολάς.

Ἡ γυνὴ αὕτη ὀνομάζετο Ἰωάννα καὶ εἶχεν ἀποκτήσει ἀπαράγραπτα δικαιώματα ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κυρίας Δ' Ὡλνὲ, καθόσον πολλὰ ἔτη πρὸ τοῦ γάμου τῆς, εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς ὡς θαλαμηπόλος. Ἀγαπήσασα τὴν νεαρὰν κυρίαν τῆς, δὲν ἠθέλησε νὰ χωρισθῇ ποτε ἀπ' αὐτῆς, καὶ ὡς ἐκ τούτου, νυμφευθεῖσαν, τὴν ἠκολούθησε καὶ εἰς τὴν νέαν τῆς οἰκίαν καὶ πάντοτε ἐπεδειξάτο πρὸς αὐτὴν τρανώτατα δείγματα ἀγάπης καὶ ἀφοσίωσης.

Ἡ Ἀντωνένττα ἐν ἀκαρεῖ ἀπεσφράγισε τὰς ἐπιστολάς, αἵτινες ἦσαν ἐκτεταμέναι καὶ στενῶς γεγοαμμέναι· ἡ κυρία Δ' Ὡλνὲ, ρίψασα βλέμμα ἐπ' αὐτῶν, ἀνέκραξεν ἀνυπομόνως:

— Ἀναμφιβόλως, ἐξαδέλφη μου, δὲν θα ἔχῃς τὴν ὑπομονὴν ν' ἀναγνώσῃς αὐτάς τὰς ἐπιστολάς μέχρι τελευταίας γραμμῆς; Ἄφες τὰς κατὰ μέρος, ὅταν θὰ ἐπιστρέψωμεν...

— Καθόλου, Λουκίλλη μου. Εἶνε ἡ μία τοῦ πατρός μου καὶ ἡ ἄλλη τῆς κυρίας Γεράρδου· ἔχω νὰ μάθω περὶ αὐτῶν πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν, καὶ μεγάλως ἐνδιαφέρομαι· ὡς ἐκ τούτου, καίτοι σὰς ἔδωκα τὸν λόγον μου ὅτι θὰ ἐξέλθωμεν εἰς περίπατον, θὰ μείνω ὅπως ἀναγνώσω αὐτὰς ἡσύχως.

— Ἀνοησία! Ἐχεις λοιπὸν σκοπὸν νὰ χάσῃς τόσον ὥραϊον περίπατον μὲ τοιοῦτον λαμπρότατον καιρὸν;

— Τοῦλάχιστον διὰ σήμερον, ναί· συγχώρησόν μοι, Λουκίλλη.

— Ὡ! ἐπανελάθεν ἡ κυρία Δ'Ωλνὲ δυσχερεστηθεῖσα μεγάλως, βλέπω ὅτι εἶσαι πολὺ ἐπίμονος. Ἀλλὰ δὲν βλάπτει! θὰ ἐξέλθω μόνη μου καὶ θὰ μεταβῶ μέχρ' εἰς ὁδὸν Παιαγίας. Χαῖρε!

Καὶ ἐξῆλθε ταχύτερα τῆς ἀστραπῆς.

Μείνασα μόνη, ἡ Ἀντωνέττα ἐξεδύθη πάραυτα καὶ ἤρξατο ἀναγινώσκουσα τὰς ἐπιστολάς της. Πρώτην ἀνέγνωσε τοῦ πατρός της· ἦτο γεγραμμένη μετὰ τρυφερότητος καὶ φιλοστοργίας· ὑπεδείκνυνεν αὐτῇ ὁ δυστυχὴς πατὴρ τοὺς κινδύνους, εἰς οὓς ἐξετίθετο, εἰσερχομένη εἰς τὸν κόσμον, τὸν τρόπον, ἡ μᾶλλον τὴν αὐστηρὰν συμπεριφορὰν, ἣν ὤφειλε νὰ τηρῇ πρὸς πάντας τοὺς ἐπισκεπτομένους τὴν ἐξαδέλφην της, καθόσον ἦτο διατεθειμένος νὰ μὴ ἀποδεχθῇ ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει τὴν ἀποκατάστασίν της, ἀνευ τῆς συγκαταθέσεώς του, καὶ τέλος τὸ κενόν, ὅπερ, ἀναχωροῦσα, ἀφῆκεν ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

Ἐρῶνιμα ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Ἀντωνέττης ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῆς ἐπιστολῆς ταύτης· ἔριψε δὲ μακρὰν αὐτῆς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πατρός της, ὡσεὶ θέλουσα ν' ἀποδιώξῃ τὰς κατατρυχοῦσας τὴν καρδίαν της σκέψεις. Ἀλλ' αἱ σκέψεις αὐταὶ ἐπανῆλθον σφοδρότεραι καὶ θλιβερότεραι, ἅμα ὡς ἀνέγνωσε τὴν δευτέραν ἐπιστολὴν. Ἡ ἀτυχὴς νέα κατέστη ὥχρᾳ καὶ ἀνελύθη εἰς ἄφθονα δάκρυα.

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς κυρίας Γεράρδου ἦτο πλήρης ἐπιπλήξεων καὶ πικρῶν παρατηρήσεων καὶ κατέληγε μὲ τὴν παράκλησιν ἵνα ἐξετάσῃ ἐν συνειδήσει τὴν καρδίαν της ὅπως ἴδῃ τὸ βάραθρον, εἰς ὃ ἐμελλε νὰ κρημνίσῃ αὐτὴν ὁ νέος καὶ ὅλως ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ἡλικίαν της βίος. Πρώτην τότε φορὰν ἀπὸ τῆς παρὰ τῇ κυρίᾳ Δ'Ωλνὲ ἀφίξεώς της, ἡ Ἀντωνέττα ἤρξατο ἐξετάζουσα ἑαυτήν· ἀφ' οὗ δ' ἐμελέτησε τὴν ἀνατροφὴν της καὶ ἀνεμνήσθη τῆς παρελθούσης γαληνιαίας καὶ ἡρέμου ζωῆς της, παρέδωκε ταύτην πρὸς τὸν ἥδη πολυάσχολον καὶ θορυβώδη βίον της καὶ ἐκηρύχθη ἔνοχος ὑπὸ τοῦ ἀδεκάστου τῆς συνειδήσεώς της δικαστηρίου.

Δὲν ἦτο ὄντως ἡ ἀθώα καὶ ἀγνή ἐκείνη τῶν ἁγρῶν νέα, τῆς ὁποίας αἱ σκέψεις καὶ αἱ ἡδοναὶ ἦσαν ἀθῶαι ὡς βρέφους, πρὸ ὀλίγων μύλις ἐβδομάδων δὲν ἦτο πλέον ἡ νέα ἐκείνη, ἡ ἐνσπασμένη αὐτῇ εἰς τὰς περὶ ἠθικῆς ὁμιλίας τῆς κυρίας Γεράρδου· δὲν ἦτο πλέον ἡ ἀθώα ἐκείνη νέα, ἡ διαγούσα βίον εὐδαίμονα καὶ ἡρεμον ἐν στενωπῇ μὲν, ἀλλὰ περιχαρεῖ οἰκογε-

νειακῶ κύκλῳ, διδάσκοντι αὐτῇ τὴν ἠθικὴν, τὴν τιμιότητα καὶ τὴν πρὸς τὴν θρησκείαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην. Ἦδη αἱ ἰδέαι της, αἱ ἡδοναὶ της, αἱ ἐπιθυμίαι της ἤλλαξαν· οἱ δὲ πανηγυρικοὶ τῆς κυρίας Δ'Ωλνὲ περὶ καλλονῆς, συρμού, χορῶν, συναναστροφῶν, καθόλου δ' εἶπεῖν περὶ τῶν φροῦδων ἐκείνων καὶ ματαίων αἰσθημάτων, ἅτινα μολύνουσι τὰς ἀθώας τῶν νέων καρδίας, μοιραίως ἐξώθησαν αὐτὴν τῆς ὁδοῦ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς αὐστηρᾶς ἠθικῆς. Ὡ! ναί, κλαῦσον, Ἀντωνέττα! διότι ἡ συνειδήσις σου σὲ κατεδίκασεν! Ἡ διηκενὴς ἀνάγνωσις τῶν ἀνηθικῶν μυθιστορημάτων καὶ τῶν ἀσέμνων ἐρωτικῶν ποιημάτων, ἡ μετ' ἀνθρώπων ἀγνώστῳ σοι συνεχῆς συναναστροφή, τῶν ὁποίων ἤκουες μετ' ὑπερφημίας τὰς καλακείας καὶ τὰς περὶ ἔρωτος ἀηδεῖς διαβεβαιώσεις, αἱ περὶ μέλλοντος καὶ ματαίων ἀπολαύσεων ἀδιόκοποι ὀνειρώξεις σου, σοὶ παρεσκευάσαν ἀπείρους ἐν τῷ μέλλοντι πικρίας.

Ἐνῷ ἡ τύψις τοῦ συνειδότος κατέτρωγεν οὕτω τὴν καρδίαν της, εἰσῆλθεν ἡ Ἰωάννα, ὅπως ἀναγγεῖλῃ αὐτῇ ὅτι ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ ἐπεθύμει νὰ τὴν ἴδῃ.

— Ἀδύνατον! ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνέττα, πεποιθὴς ὅτι αὐτὸς οὗτος ὁ ταγματάρχης ἦτο ἡ αἰτία τῶν ἐπιπλήξεων, ἃς αὐτὴ ἑαυτῇ ἀπὸ τῆς μετὰ τὴν ἐπισταμένην τῆς συνειδήσεώς της ἀνάκρισιν.

— Ἀλλὰ, δεσποινίς, προσέθηκε δειλῶς ἡ Ἰωάννα, ἔχουσα βεβαιότητα ὅτι θὰ ἐδέχεσθαι τὸν κύριον ταγματάρχην, ὡδήγησά αὐτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου σὰς περιμένει.

— Σὺ εἶπον ὅτι εἶνε ἀδύνατον, Ἰωάννα, ἐπανελάβε ζωηρῶς ἡ νέα. Ἐχω σφοδρὰν κεφαλαλγίαν καὶ δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ οὐδένα.

Ἡ ἡχηρὰ καὶ αὐστηρὰ φωνὴ τῆς Ἀντωνέττης προέδιδεν εὐκρινῶς ὅτι ἐψεύδετο, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἡ Ἰωάννα, ὑπακούουσα εἰς τὴν διαταγὴν τῆς, μετεβίβασεν αὐτὴν κατὰ γράμμα τῷ νεαρῷ ταγματάρχῃ, ὅστις μεγάλως ἠπόρησε καὶ ἀναχωρῶν, παρήγγειλεν αὐτῇ νὰ διαβιβάσῃ τῇ δεσποινίδι Δὲ Μιρεκούρτ τὴν βαθεῖαν λύπην τοῦ ἐπὶ τῇ ἀδιαθεσίᾳ της ταύτης.

— Δὲν πιστεύω νὰ ᾔνῃ τίποτε, κύριε, ἀπήντησε δισταζούσα ἡ Ἰωάννα. Ἡ δεσποινίς ἔλαβε πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ἐπιστολὰς ἐκ τῆς πατρικῆς της οἰκίας καὶ ἴσως θὰ περιεῖχον δυσχερεστοὺς εἰδήσεις, καθόσον, διὰ μέσου τῆς θύρας, ἦτις ἔτυχεν νὰ ᾔνῃ ἡμικλεισμένη, τὴν εἶδον νὰ χύνῃ ἄφθονα δάκρυα.

Ὁ κομψὸς ταγματάρχης νῆχαισθησεν αὐτὴν ἐπὶ τῇ πληροφορίᾳ ταύτῃ καὶ ἀνεχώρησε.

— Ἐπιστολὰς ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας ἔνεκα τῶν ὁποίων χύνει ἄφθονα δάκρυα! ἐπιθύρισεν. Αὐριοῦν ἀφεύκτως πρέπει νὰ μάθω παρὰ τῆς κυρίας Δ'Ωλνὲ τί σημαίνουν πάντα ταῦτα. Ἀ! δὲν πρέπει ν' ἀφήσω νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν μου ἡ ὥραία αὕτη μικρὰ!

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ κυρία Δ'Ωλνὲ εἰσῆλ-

χετο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀντωνέττης, κατατεθειμένη ἐκ τοῦ περιπάτου της. Ἀλλὰ πρὶν ἢ εἰσελθῇ, συνήντησε καθ' ὁδὸν τὴν Ἰωάνναν, ἣτις διηγήθη αὐτῇ ὅτι ἦλθεν ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ καὶ ὅτι δὲν ἐγένετο δεκτὸς παρὰ τῆς δεσποινίδος Ἀντωνέττης.

— Τί σημαίνει τοῦτο; εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κυρία Δ'Ωλνὲ. Πιστεύω ὅτι ἔλαβεν ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ πατρός της, ὅστις ἴσως ἐπιπληττεῖ αὐτὴν διὰ τὴν νέαν της ζωὴν, Ἄς ἴδωμεν.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀντωνέττης.

Ἡ δεσποινίς Δὲ Μιρεκούρτ ἐκάθητο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ, προσποιουμένη σφοδρὰν κεφαλαλγίαν, ὅπως ἀποφύγῃ τὰς ὀχληρὰς ἐρωτήσεις τῆς ἐξαδέλφης της. Ἀλλ' αὕτη, χωρὶς οὐδὲ νὰ προσέξῃ εἰς αὐτήν, ἐξέφρασε τὴν λύπην της ἐπὶ τῇ ἀδιαθεσίᾳ της καὶ εἶτα ἤρξατο ζωηρὰν περιγραφὴν τῶν ἐντυπώσεων τοῦ περιπάτου της· ἐν τέλει δὲ προσέθηκεν ὅτι καθ' ὁδὸν συνήντησε τὴν κυρίαν Φαβανκούρ καὶ τὸν ταγματάρχην Στενφάιλδ, μεθ' ὧν συνεφώνησεν ὅπως τὴν ἐπιούσαν ἐκδράμωσιν ἐφ' ἀμάξης μέχρι τῆς ἐξοχικῆς της ἐπαύλεως, εἰς Λαχίνην, τοῦ ταγματάρχου ἀναλαβόντος τὴν προπαρασκευὴν τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν εὐφρόσυνον ταύτην ἐκδρομὴν.

— Ἀλλ' ἤδη, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Δ'Ωλνὲ πάντοτε περιχαρὴς, θὰ σοὶ διηγηθῶ ἐν πολὺ περίεργον συμβάν. Διερχομένη τὴν πλατεῖαν «Τῶν ὀπλων», συνήντησα ἐφ' ἀμάξης τὸν μισάνθρωπον συνταγματάρχην, τοῦ ὁποίου ἔνευσα διὰ τῆς χειρὸς νὰ πλησιάσῃ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ προσκαλέσῃ καὶ αὐτὸν εἰς τὴν συμφωνηθεῖσαν ἐκδρομὴν. Ὁ κύριος Ἐβελ ὑπήκουσε πάραυτα καὶ ἀπεδέχθη ἀσμένως τὴν πρόκλησίν μου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σε ἀφήσω, ἐξαδέλφη μου. Ἡ ἀνάπαυσις θὰ σε ὠφελήσῃ πολὺ.

Καί, ἀσπασθεῖσα τὸ μέτωπον τῆς νεαρᾶς ἐξαδέλφης της, ἐξῆλθεν.

Ἡ Ἀντωνέττα ἀνέπνευσεν.

— Ὡ! ἐπιθύρισεν, ἂν θέλω καὶ πάλιν νὰ γίνω ὅ,τι ἤμην, πρέπει νὰ ἐπανεέλθω πλησίον τοῦ πατρός μου. Ἡ παραιτέρω διαμονή μου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐξαδέλφης μου, ἣτις ἀληθῶς εἶνε μὲν ἀξιαγάπητος, ἀλλὰ λίαν ἐκδοτος εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰς ἡδονάς, καθίσταται ἐπικίνδυνος διὰ τὴν τρυφερὰν καρδίαν μου καὶ τὸν ἀδύνατον χαρακτῆρά μου.

Γ'

Τὴν ἐπιούσαν ἅπαντες οἱ διὰ τὴν ἐκδρομὴν προσκληθέντες παρευρέθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Δ'Ωλνὲ. Ἀπασαὶ αἱ ἀμαξαὶ συνεκεντρώθησαν κατ' ὅθι τῆς οἰκίας καὶ ἡ κυρία Δ'Ωλνὲ ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως ἀναβῇ ἐπὶ τῆς ἀμάξης τοῦ συνταγματάρχου Ἐβελ· ἀλλ' ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ, σκοπῶν νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰ περὶ τῆς χθεςνῆς ἀδιαθεσίας τῆς Ἀντωνέττης, παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ εἰς-

ἔλθῃ μετ' αὐτοῦ εἰς ἰδιαιτέραν ἀμαξάν, ὡς ἔχων νάνακοινώσῃ αὐτῇ μυστικόν τι· ὡς ἐκ τούτου ἀπεφασίσθη ὥστε ἡ δεσποινὴς Ἀντωνένττα νὰ εἰέλθῃ εἰς τὴν ἀμαξάν τοῦ συνταγματάρχου Ἐβελ.

Φθάσαντες εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, ἡ κυρία Δ' Ὡλνὲ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀντωνένττης καὶ μετὰ τινὰ συζήτησιν περὶ τοῦ λαμπροῦ περιπάτου καὶ τῆς φαιδρᾶς συνοδίας, ἠρώτησεν αὐτὴν περὶ τῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς.

— Λοιπὸν κρύπτεις καὶ ἀπὸ ἐμὲ τὰ μυστικά; προσφιλὴς Ἀντωνένττα. Ἀφοῦ δὲν ἔχεις οὔτε μητέρα, οὔτε ἀδελφὴν, εἰς τὰς ὁποίας νὰ ἐμπιστευθῇς τὴν καρδίαν σου, διατί δὲν ἐμπιστεύσεις εἰς ἐμὲ, τὴν φίλην σου, τὰς λύπας σου ἢ τὰς χαράς σου;

Ἡ Ἀντωνένττα ἐνεχείρισεν αὐτῇ τὰς ἐπιστολάς τῆς.

Ἡ κυρία Δ' Ὡλνὲ ἔλαβεν αὐτάς καὶ τὰς ἀνέγνωσεν ἀπλήστως.

Πάραυτα τὸ μέτωπόν τῆς συνωφρυνώθη.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησεν αὐτὴν ἡ Ἀντωνένττα.

— Τί ἔχω; Δὲν θέλω νὰ σκέπτεσαι καθόλου τὰς ἀνοησίας μίαν γραμίαν, ἡ ὁποία φαίνεται, ἔχασε τὸ λογικόν τῆς. Πῶς! δι' αὐτάς τὰς ἀνοησίας ἔκλαιες χθές; Σκέφθητι ὅτι δὲν θέλω νὰ ἴδω πλέον δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου.

— Ὅθι προσπαθῇς νὰ σε ὑπακούσω, ἐξαδέλφη μου.

— Εὖγε!... Ἄλλως τε, εἶνε κρῖμα νὰ κλαίῃς σὺ, ἡ τόσον θελκτικὴ καὶ ἀξιέραστος, σὺ, ἡ κατακτῆσασα, χωρὶς νὰ το γνωρίζῃς, τὴν καρδίαν τοῦ ὠραιότερου καὶ κομψοτέρου νέου τῆς Μοντρέαλης. Ἀντωνένττα! ὁ Ἀνδρέας Στενφάιλδ σὲ ἀγαπᾷ ἐμμανῶς.

Ἐρύθημα ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Ἀντωνένττης.

— Καὶ διὰ νὰ σ' εἶπω τὴν ἀλήθειαν, ἐξηκολούθησε μειδιῶσα ἡ Λουκίλλα, ἐξετάζουσα αὐτὴν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, νομίζω ὅτι ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ δὲν πάσχει μόνος...

— Λουκίλλα, διέκοψεν αὐτὴν ἡ Ἀντωνένττα, νομίζω ὅτι ὁμιλῶ εἰλικρινῶς· ἂν σ' εἶπω ὅτι δὲν πιστεύω νὰ τον ἀγαπῶ. Ὁμολογῶ ὅτι θαυμάζω πολλὰκις τὴν ὠραιότητά του καὶ ὅτι προτιμῶ τὴν συναναστροφὴν του παντὸς ἄλλου ὀχληροῦ...

— Καὶ λοιπὸν τί ἄλλο εἶνε αὐτὸ ἢ ἔρω; ὑπέλαβε περιχαρῶς ἡ κυρία Δ' Ὡλνὲ. Εἶθε νὰ ἡσθάνομην καὶ ἐγὼ διὰ τὸν σύζυγόν μου ὅτι σὺ αἰσθάνεσαι ἤδη διὰ τὸν κύριον Στενφάιλδ. Ἀληθῶς εἰσαι ἀξιοζήλευτος καὶ ὅλαι αἱ νέαι τῆς Μοντρέαλης θὰ φρονήσωσι τὴν τύχην σου. Ἀνεξαρτήτως τῶν προτερημάτων καὶ τῶν θελημάτων του, εἶνε ἐκ μίαν τῶν σημαντικωτέρων οἰκογενειῶν τῆς Ἀγγλίας· καίτοι νέος, κατέχει ἐπίσημον βαθμὸν ἐν τῷ στρατῷ καὶ μετὰ πάντες ἡ ἐξ τὸ πολὺ ἔτη ἀπὸ τοῦ γάμου σου, θὰ ἦσαι βεβαίως σύζυγος συνταγματάρχου.

— Τί λέγεις; Λουκίλλα. Νὰ νυμφευθῶ

μετ' αὐτοῦ; Δὲν ἀνέγνωσες λοιπὸν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πατρὸς μου;

— Καὶ τί μ' αὐτό; Ποία ποτὲ νέαν ἤκουσε τὸν πατέρα τῆς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου; Οἱ γονεῖς πάντοτε ἀπατῶνται εἰς τὴν ἐκλογὴν των καὶ αἱ νέαι πρέπει ν' ἀφίενται ἐλεύθεραι εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου.

— Σὺ, ἡ ὁποία γνωρίζεις πόσον ἀγαθὸς καὶ φιλόστοργος ὑπῆρξε πάντοτε δι' ἐμὲ ὁ πατήρ μου, δὲν ἔπρεπε νὰ ὁμιλῇς οὕτω, Λουκίλλα.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀγαπητή μου. Ἀλλ' ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ γνωρίζῃς τὸν κόσμον, ὅπως ἐγώ, καὶ ἔπειτα νὰ ὁμιλῇς.

Φεῦ! πῶς ἐπότηζον δηλητήριο τὰ σπλάγχνα τῆς Ἀντωνένττης τὰ σφίσματα ταῦτα τῆς ἐπικινδύνου ἐκείνης γυναικός!

Z'

Τὴν ἐπιοῦσαν αἱ δύο ἐξαδέλφαι ἐκάθηντο συνομιλοῦσαι εἰς τινὰ μικρὰν αἰθούσαν, ὅτε εἶδον ἐνώπιόν των τὸν ταγματάρχην. Μετὰ τινὰς μεταξὺ αὐτῶν συνομιλίας, ἡ οἰκοδέσποινα, προφασισθεῖσα εὐλογόν τινὰ αἰτίαν, ἀφῆκεν αὐτοὺς, καὶ οὕτως οἱ δύο νέοι ἔμειναν μόνοι, ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου.

Ὁ νεαρὸς ταγματάρχης δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἀγνοοῦσι νὰ ἐπωφελῶνται τῶν περιστάσεων. Ὅθεν δὲν ἐβράδυνε μετὰ τινὰς ἐλιγμούς καὶ περιστροφάς, νὰ ὁμολογήσῃ αὐτῇ τὸν διακαῆ ἔρωτά του.

Αἱ ἐρωτικαὶ ἐξομολογήσεις, ὅταν κατὰ πρώτην φορὰν ἀποτείνωνται εἰς νέαν ἀθῶαν καὶ τρυφερὰν, ἔχουσιν ἀκατανόητον καὶ, οὕτως εἰπεῖν, ἐπικίνδυνον ἐπιρροήν, πολλῶν δὲ μᾶλλον ὅταν ὁ ἐξομολογούμενος κέκτηται γοητευτικὰ καὶ ἐπιζητὰ προτερήματα. Ἡ Ἀντωνένττα ἴστατο ἐνώπιον αὐτοῦ τεταραγμένη καὶ σιωπηλή, συναισθανομένη ὅτι δὲν εἶχε δυνάμεις νὰ ποτεῖν αὐτῷ, ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐπίπληξιν, ἐπὶ τῇ διαχύσει ταύτῃ τῶν αἰσθημάτων του. Οὐχ ἦττον ἔμενεν ἀναυδὸς ἐνώπιόν του καὶ ἡσθάνετο ὅτι τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ προφέρῃ τὴν πολυπόθητον διὰ τὸν Στενφάιλδ καὶ μονοσύλλαβον λέξιν: καί. Ὅθεν, ἀπελπισθεὶς ὁ νεαρὸς ταγματάρχης καὶ κατανοήσας ὅτι αἱ στιγμαὶ παρήρχοντο ταχέως, ἐγρονυπῆται πρὸ τῶν ποδῶν τῆς καί, λαβὼν τὴν χειρὰ τῆς, ἐπανάλαβε ζωηρότερον τὸ πρὸς αὐτὴν περιφλεγὲς πάθος του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Ἀντωνένττα ἤκουσεν ἐλαφρὸν τινα θόρυβον ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ καὶ ἐφρίκασεν.

— Ἐγέρθητε! διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! κύριε ταγματάρχα, ἐγέρθητε! νομίζω ὅτι ἔρχεται ἡ ἐξαδέλφη μου.

— Τί πειράζει, Ἀντωνένττα; θὰ μείνω εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν ἄχρις οὗ μοι παρὰσχῇτε ἐλπίδα τινά.. μίαν λέξιν παρηγορίας... ἄχρις οὗ ἀκούσω ἐκ τοῦ στόματός σας τὸ περιπόθητον ἐκεῖνο καί.

— Ὡ!.. λοιπὸν... καί, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ νέαν· ἀλλ' ἐγέρθητε ταχέως.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητή μου Ἀντωνένττα! ἐψιθύρουν ὁ ταγματάρχης, ἀσπασθεὶς τὴν χεῖρά τῆς καὶ θέσας εἰς τὸν δάκτυλον αὐτῆς πολυτίμον δακτύλιον, ἐπισφραγίσας οὕτω τοὺς ἀρραβῶνάς των.

Σχεδὸν ἀμέσως εἰσῆλθεν ἡ κυρία Δ' Ὡλνὲ μειδιῶσα ἐπιχαρίτως καὶ εὐτυχῆς λογιζομένη διὰ τὸν θρίαμβόν τῆς ἐξαδέλφης τῆς, ὅστις ὠφείλετο εἰς αὐτήν. Ὁ ταγματάρχης δὲν ἐβράδυνε ν' ἀναχωρήσῃ, ἐννοήσας ὅτι ἡ ἀναχώρησίς του κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μεγάλως θ' ἀνεκούφιζε τὴν ἐρωμένην του, εἰς ἄκρον ταραχθεῖσαν ἐκ τῆς αἰφνιδίας ἐμφανίσεως τῆς ἐξαδέλφης τῆς.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἡ Ἰωάννα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθούσαν, ὅπως ἀναγγεῖλῃ τῇ δεσποινίδι Ἀντωνένττῃ ὅτι κύριός τις ἐπεθύμει νὰ τὴν ἴδῃ.

— Ποῖος εἶνε, Ἰωάννα;

— Εἰς ὠραιότατος νέος... δηλαδὴ εἶμαι βεβαία ὅτι ἡ δεσποινὴς μεγάλως θὰ εὐχαριστηθῇ βλέπουσα τὸν κύριον Βωζαῖν.

— Ὁ Λουδοβίκος Βωζαῖν! ἀνέκραξε ζωηρῶς ἡ οἰκοδέσποινα. Ὡ! θὰ φέρῃ ἐπιστολάς τοῦ πατρὸς σου, Ἀντωνένττα. Πρὸς στιγμὴν θὰ μεταβῶ εἰς τὴν βιβλιοθήκην, παρὰ τῷ κυρίῳ Δ' Ὡλνὲ, καὶ θὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως. Ἰωάννα, εἰπέ νὰ εἰέλθῃ ὁ κύριος Βωζαῖν.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθούσαν εικοσιπενταετής τις νέος ὠραῖος φυσιογνομίας, ὅστις ἐχαίρετисε τὴν Ἀντωνένττην μετὰ οἰκειότητος, μαρτυρούσης πολυχρόνιον μεταξὺ τῶν δύο νέων σχέσιν. Μετὰ τὰς πρώτας συνήθεις ἐρωτήσεις, ὁ Λουδοβίκος ἐνεχείρισεν αὐτῇ ἐπιστολὴν τινὰ, εἰπὼν μετὰ φωνῆς, ἐμφανινοῦσης ἐνδύμυχον ψυχικὴν ταραχήν.

— Ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς σας.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ παράθυρον. Ἡ Ἀντωνένττα διέτρεξε τὴν ἐπιστολὴν διὰ βλέμματος ἀπλήστου καί, ἐνῷ ἀνεγίνωσκεν αὐτήν, ἐρύθημα ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν τῆς.

— Καὶ ἔχεις γνῶσιν τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, Λουδοβίκε; ἠρώτησεν αὐτὸν μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναγνώσεως.

— Τὸ μαντεύω, ἀπήντησεν ἐρυθριῶν ὁ Λουδοβίκος, καίτοι ὁ πατήρ σας δὲν μοι ἀνεκοίνωσέ τι.

— Δὲν θέλω ὑπεκφυγᾶς. Γνωρίζεις καλῶς ὅτι ὁ πατήρ μου μὲ εἰδοποιεῖ διὰ τῆς ἐπιστολῆς του ταύτης ὅτι σὲ ἐξέλεξεν ὡς σύζυγόν μου.

Ὁ Βωζαῖν ἠρυθρίασεν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ παντῆσῃ.

— Διατί δὲν ὁμιλεῖτε ἐλευθέρως; ἐξηκολούθησε ζωηρῶς ἡ Ἀντωνένττα.

— Συγχωρήσατέ μοι, Ἀντωνένττα, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος μετὰ φωνῆς τρεμούσης καὶ συγκεκινημένης. Ἐξήσαμεν καὶ ἀνετράφημεν μαζῇ, ἀνήκομεν εἰς τὸ αὐτὸ ἔθνος καὶ εἰς τὴν αὐτὴν θρησκείαν, ὥστε...

— Δέν το ἀρνοῦμαι, διέκοψεν αὐτὸν ἡ Ἀντωνένττα. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη, μεθ' ἧς ἀνετράφημεν, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ εἰ μὴ ἀδελφική.

— Σοὶ ζητῶ καὶ πάλιν συγγνώμην. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ μὴ σοὶ ὁμολογήσω ὅτι ἡ ἀδελφικὴ αὕτη ἀγάπη, τὴν ὁποίαν ἠσθάνομην διὰ σέ, μετεβλήθη εἰς ἔρωτα φλογερόν.

— Ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι κατήντησες ὁ-
χληρὸς, Λουδοβίκε;

— Δύνασαι νὰ μὲ ὑβρίζης ὅσον θέλεις, Ἀντωνέττα, ἀλλὰ δὲν δύνασαι νὰ μὴ ὁ-
μολογήσης ὅτι ἔχω δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ νέος ῥίψας ἐπ' αὐτῆς φλογερὰ βλέμματα. Ὁμολογῶ ὅτι σὲ ἀγαπῶ ἀπὸ καρδίας, ἀλλ' ἐπίσης ὁμολογῶ ὅτι ὁ πρὸς σε εἰλικρινὴς καὶ διακκῆς ἔρως μου δὲν δύναται νὰ με καταστήσῃ καὶ ἥρωα μυθιστορήματος... Ἀλλ' ἐλησμονήσας, ἐξηκολούθησε μετὰ δη-
κτικῆς εἰρωνείας, ὅτι εἶσαι πλέον εἰθισμένη εἰς τὰς τρυφεράς καὶ περιπαθεῖς ἐρωτικὰς ἐκφράσεις τῶν νέων τοῦ κόσμου, μεθ' ὧν ἐγὼ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ παραβληθῶ, καθό-
σον συνείθισα πάντοτε νὰ λέγω τὴν ἀλή-
θειαν. Ποῖαν ἰσχὺν δύνανται νὰ ἔχωσιν οἱ ἄπλοὶ καὶ εἰλικρινεῖς λόγοι μου ἀπέναντι τῶν εὐγλώττων ἐκείνων καὶ ἐπιτετηδευμέ-
νων ἐκφράσεων, τὰς ὁποίας συνειθίσκατε νὰ ἀκούετε εὐχαρίστως ὅλαι αἱ γυναῖκες, ἀ-
διαφοροῦσαι ἂν μετ' ὀλίγα λεπτὰ αἱ αὐταὶ λέξεις ἡχῇσιν εἰς τὰ ὦτα ἄλλης γυναι-
κός; Ἀλλὰ φεῦ! ἄγνοεῖς, Ἀντωνέττα, ὅτι ἡ μόνη ἐπιθυμία μου ἦτο νὰ σε κα-
ταστήσω τὸ εἶδωλον τῆς καρδίας μου καὶ εἰς σὲ μόνον ἐπὶ τοῦ κόσμου νὰ προσφέρω αἰώνιον καὶ ἀκραίην λατρείαν.

Εἰς τὴν εἰλικρινῇ ταύτῃ ἐξομολόγησιν τοῦ Λουδοβίκου, ἡ Ἀντωνέττα ἠρυθρίασε καὶ τοσαύτη ἦτο ἡ ταραχὴ τῆς καρδίας της, ὥστε δὲν ἐδύνάτο νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Δὲν λέγω λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν, Ἀν-
τωνέττα; ἐπανελάβε θλιβερῶς ὁ Λουδο-
βίκος, ἐννοήσας τὴν ταραχὴν τῆς ψυχῆς της. Ἀ! ὄχι! δὲν ἔπρεπε νὰ προσφέρῃς εἰς ἄλλον τὴν καρδίαν σου καὶ ν' ἀρνηθῇς αὐ-
τὴν εἰς τὸν παιδικόν σου φίλον.

— Δὲν πρέπει νὰ λυπῇσαι, ἀγαπητέ μου Λουδοβίκε, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνέττα συγκινηθεῖσα μέχρι δακρύων, ἂν εἰλικρι-
νῶς σοὶ ὁμολογήσας ὅτι δὲν δύναμαι νὰ συμμερισθῶ τὸν ἔρωτά σου.

— Ἔστω! ὑπέλαβεν ὁ νέος μετὰ ἐπι-
πλάστου ψυχραιμίας, ἐνῶ τὰ χεῖλη του ἔτρεμον ἐκ συγκινήσεως. Ἐπρεπε νὰ ἐξη-
γηθῶμεν σαφῶς, ἵνα μὴ ἐπανελάθωμεν πλέον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Εἴθε ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξεν ἡ καρδία σου, νὰ ᾔην εἰλικρινὴς καὶ ἀφωτισμένος μέχρι τάφου, ὅπως θὰ ᾔμην καὶ ἐγώ!

Ἐπῆλθε στιγμὴ σιωπῆς.

— Φοβοῦμαι μὴ ὀργισθῇ κατ' ἐμοῦ ὁ πατήρ μου, ὑπέλαβεν ἐπὶ τέλους ἡ Ἀν-
τωνέττα. Φαίνεται ὅτι ἐνδιαφέρεται με-
γάλως διὰ τὴν ἐνωσίν μας.

— ὦ! πολὺ.

— Τότε ὅταν μάθῃ τὴν ἀρνησίμην μου, θὰ σπεύσῃ νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα, ὅπως μὲ πείσῃ νὰ συγκατανεύσω.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπληρώθησαν δα-
κρύων.

Ἡ δυσχερὴς θέσις τῆς νέας μεγάλως συνεκίνησε τὸν Λουδοβίκον. Ὅθεν, καίτοι

ἠσθάνετο τρωθεῖσαν τὴν φιλοτιμίαν του, οὐχ ἤττον ἔσπευσε νὰ καθησυχάσῃ καὶ νὰ διαβεβαιώσῃ αὐτὴν ὅτι εἶχεν ἀκράδαντον πεποιθήσιν ὅτι ὁ κύριος Δὲ Μιρεκούρτ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόστοργος πατήρ, δὲν θα ἐ-
πέπληττε τὴν θυγατέρα του ἐπὶ τῇ ἀρ-
νήσει τῆς ταύτης, ἀφοῦ ἡ καρδία της ἀνῆ-
κεν ἤδη εἰς ἄλλον.

— Ἀχ! δὲν το πιστεύω. Ὁ πατήρ μου εἶνε μὲν ἀγαθός, ἀλλ' εἶνε καὶ εἰς ἀ-
κρον ἐπίμονος. Ἀγαπητέ μου Λουδοβίκε, εἶσαι τόσῳ γενναῖος, ὥστε δὲν θὰ μοὶ ἀρ-
νηθῇς τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου συνδρομήν σου.

Καί, ταῦτα λέγουσα, παρετήρει αὐτὸν ἀτενῶς.

— Τίνι τρόπῳ; ἠρώτησε λακωνικῶς ὁ νέος.

— Ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃς παρὰ τῷ πα-
τρί μου, εἰπὲ αὐτῷ ὅτι ἔπαυσες ἀγαπᾶν με, διότι ἠννόησες ὅτι ἡ καρδία μου ἀνῆ-
κει εἰς ἄλλον.

— Ἀδύνατον, Ἀντωνέττα, διότι δὲν θὰ με πιστεύσῃ, ἀφοῦ γνωρίζει ὅτι ἐπὶ ἑπτὰ ὀλόκληρα ἔτη σὲ ἠγάπων καὶ σ' ἐπε-
ρίμενον, ὡς ὁ Ἰακώβ τὴν μνηστὴν του.

— Τότε ὑποσχέθητί μου, Λουδοβίκε, ὅτι θὰ λησμονήσῃς πᾶν ὅ,τι συνέβη πρὸ ὀλίγου μετὰ τὴν ἡμῶν καὶ ὅτι θὰ με θεωρῇς φίλην πάντοτε, ὅπως καὶ πρότερον.

— Σοὶ το ὑπόσχομαι μεθ' ὅρκου, ἀ-
πήντησεν ὁ Λουδοβίκος, θάψας τὴν χεῖρα τῆς Ἀντωνέττας. Ἀφοῦ δὲν εἶνε δυνα-
τὸν νὰ ἡμεθα ἐρασταί, τοῦλάχιστον ἂς ἡμεθα φίλοι. Ἦδη πρέπει νὰ σε ἀφήσω. Ἐχὼ ὑποθέσεις τινάς.

— Ὁ! ἀναχωρήσεις χωρὶς νὰ ἴδῃς τὴν κυρίαν Δ' Ὠλνέ; θὰ δυσχερεστηθῇ πολὺ ἐναν-
τίον σου. Περιμένε...

Καὶ ὤρμησεν ἐκτὸς τοῦ δωματίου.

Κατὰ τὸ διατάγμα τῆς ἀπουσίας τῆς Ἀντωνέττας, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ, τὸν ὁποῖον ὁ Λουδοβίκος Βωζαῖν ἐχαιρέτισεν εὐγενῶς· ἀλλ' ὁ νεαρὸς ταγματάρχης, ῥίψας βλέμμα περιφρονητικόν ἐπ' αὐτοῦ, ἐκάθησεν ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, καὶ ἐξήγαγε τὸ ρινόμεατρόν του, δι' οὗ ἤρξατο καθαρίζων τὰ ὑποδήματα αὐτοῦ. Ἡ ἀπότομος αὕτη διαγωγὴ τοῦ ταγμα-
τάρχου κατέστησεν ἐξάλλον τὸν Λουδοβίκον καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ζητήσῃ λόγον παρ' αὐ-
τοῦ περὶ τοῦ ἀνοικείου τούτου τρόπου του, ὅτε αἱ δύο ἐξαδέλφαι εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴ-
θουσαν. Ἡ ἐμφάνισις αὐτῶν κατηύνασε κατὰ τι τὴν ὀργὴν του καὶ μετὰ τινὰς ἀ-
διαφόρους ὁμιλίας, ὁ Λουδοβίκος, χαιρε-
τίσας αὐτάς, ἀνεχώρησεν.

Ἐπεται συνέχεια.

Τ***

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ὦ! δὲ πᾶς φοβούμενος προσλαμβάνει ἐπίκουρον εὐνοούμενόν τι ὄπλον, ὁ δούξ μετέβη εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ὄπλου του, δῆλα δὴ τοῦ Βουσὺ δ' Ἀμβοῆζ.

Ὅπως ὁ δούξ προβῇ εἰς τοιοῦτο διά-
θημα, ὁ φόβος θὰ κατεδίωκεν αὐτὸν ἀπη-
νῶς. Ἀπὸ τῆς ὥς πρὸς τὸν Μονσορὼ ἀπο-
γοητεύσεώς του, ὁ Βουσὺ ἦτο κακιωμέ-
νος, ὁ δὲ Φραγκίσκος ὁμολογεῖ καθ' ἐαυ-
τόν, ὅτι, ἐὰν εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν τοῦ Βουσὺ καὶ ἂν ἔτι ὑπετίθετο ὅτι ᾔθελεν ἀνακτῆσαι τὸ θάρρος του, θὰ ἐπεδείκνυε πλεῖον τι ἡ ἀπλοῦν πείσμα πρὸς πρίγκηπα, ὅστις ᾔθελε προδώσει αὐτὸν τόσον σκλη-
ρῶς.

Ἀλλως, ὁ Βουσὺ, ὡς πάντες οἱ ἐκλε-
κτοὶ χαρακτήρες, ἠσθάνετο ζωηρότερον τὴν θλίψιν ἢ τὴν ἡδονήν. Εἶναι σπάνιον ἀ-
νὴρ γενναῖος ἐν τῷ κινδύνῳ, ψυχρὸς καὶ ἥρεμος ἐνώπιον τοῦ πυρός καὶ τοῦ σιδήρου, νὰ μὴ καταβάλληται εὐκόλως, ὡς ἀναν-
δρος, ὑπὸ τῶν συγκινήσεων τῶν ἐναντιο-
τήτων. Αἱ γυναῖκες προκαλοῦσιν εὐχερέ-
στατα τὰ δάκρυα ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, οἵ-
τινες εἶναι οἱ μᾶλλον πρὸς τοὺς ἀνδρας ἐπιφοβοί.

Ὁ Βουσὺ ἐκοιμήτο, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῇ λύπῃ του· εἶχεν ἴδει τὴν Ἀρτεμιν δε-
κτικὴν γενομένην εἰς τὴν αὐλήν, ἀγνωρι-
σθεῖσαν ὡς κόμησσαν Μονσορὼ καὶ τα-
χθεῖσαν ὑπὸ τῆς βασιλείσεως Λουδοβίκης μετὰ τῶν ἐαυτῆς κυριῶν τῆς τιμῆς· εἶ-
χεν ἴδει μυρία βλέμματα, καταδιωρό-
σκοντα τὴν ἀπαράμιλλον ἐκείνην καλλο-
νήν, τὴν ὁποίαν, οὕτως εἰπεῖν, εἶχεν ἀνα-
καλύψει καὶ ἐκθάψει τοῦ τάφου, ἐν ᾧ ἦτο τεθαμμένη. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν μιᾶς ἐσπερίδος, εἶχε προσηλώσει τοὺς φλέγον-
τας ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναι-
κός, ἐν μέσῳ δὲ τῆς λαμπρότητος τῆς ἐ-
ορτῆς, ὁ Βουσὺ, ἄδικος ὡς πᾶς ἀλήθως ἐρῶν, ἐπιλανθανόμενος τοῦ παρελθόντος καὶ μόνος καταστρέφων ἐν τῷ πνεύματί του τὰ περὶ εὐτυχίας φαντάσματα, τὰ ὁ-
ποῖα τὸ παρελθὸν εἶχε δημιουργήσει, δὲν ἠρώτησεν ἐκυτὸν πόσον ἡ Ἀρτεμις θὰ ὑ-
πέφερεν, ἵνα κρατῇ τεταπεινωμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνῶ ἡδύνάτο νὰ ἴδῃ ἐνώπιόν της πρόσωπον, περιβεβλημένον ὑπὸ συμ-
παθητικῆς θλίψεως, ἐν μέσῳ πάντων ἐκεί-
νων τῶν ἀδιαφόρων ἢ ἀνοήτων περιέργων προσώπων.

— ὦ! εἶπε καθ' ἐκυτὸν ὁ Βουσὺ, βλέ-
πων, ὅτι ματαίως προσεδόκα ἐν βλέμμα, αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουσιν ἐπιτηδειότητα καὶ θάρρος εἰμὴ ὁσάκις πρόκειται ν' ἀπα-
τήσωσι τὸν ἐπίτροπον, τὸν σύζυγον ἢ τὴν μητέρα των· εἶναι ὅμως ἀδέξια καὶ δει-
λαί, ὁσάκις ὀφείλουσι νὰ ἱκανοποιήσωσιν ὀφειλὴν ἀπλῆς εὐγνωμοσύνης· φοβοῦνται τόσον νὰ δειχθῶσιν, ὅτι ἀγαπᾶσιν, ἀπο-
δίδουσι τόσον ὑπερβολικὴν ἀξίαν εἰς τὴν ἐλαχίστην εὐνοϊάν των, ὥστε, ὅπως ἀπελ-
πίσωσι τὸν ἐγείροντα ἐπ' αὐτάς ἀξιῶ-
σεις, δὲν θέλουσιν, ὁσάκις οὕτω θέλει ἡ ἰδιοτροπία των, νὰ θραύσωσι τὴν καρ-
δίαν του. Ἡ Ἀρτεμις ἡδύνάτο νὰ μοὶ εἴπῃ ἐλευθέρως. Σὺς εὐχαριστῶ, κύριε Βουσὺ, δι' ὅ,τι ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπράξατε, ἀλλὰ δὲν σας ἀγαπῶ. Ὁ! ἀπέθνησκον ἐκ τοῦ τραύματος ἢ θὰ ἐθεραπεύομην, Ἀλλ' ὄχι! προτιμᾷ νὰ με ἀφίηρ ν' ἀγαπᾷ αὐτὴν ἀ-
νωφελῶς· πλὴν οὐδὲν κερδίζει, διότι δὲν